

Vyvěšeno dne: 16. 7. 2026
Svěšeno dne: 30. 7. 2026

Miroslava Richterová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Iveta Košnarová**, nar. 12. 6. 1985, bytem Velké Svatoňovice 275, zastoupená JUDr. Janem Burešem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024, č. j. KRP-114844-94/ČJ-2017-0500KR, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 7. 2025, č. j. 31 Ad 2/2025 - 53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 7. 2025, č. j. 31 Ad 2/2025 - 53 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 20. 11. 2024. Tímto rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 29. 7. 2024. Rozhodnutím služebního funkcionáře vydaným v prvním stupni byla a) zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání náhrad za škodu na zdraví a b) žádost o jednorázové odškodnění ve výši valorizované pro rok 2017 spolu se zákonnými úroky z prodlení v souvislosti se služebním úrazem, který utrpěla dne 8. 9. 2011 při dopravní nehodě služebního vozu.

[2] Oba služební funkcionáři (dále podle okolností též „žalovaný“) dospěli ke shodnému názoru, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi ukončením služebního poměru žalobkyně podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků

bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) a jejím služebním úrazem ze dne 8. 9. 2011, ani přímá či nepřímá souvislost jejího současného zdravotního stavu s tímto úrazem.

[3] Obě věci byly původně vedeny u policejního sboru samostatně, v první věci zrušil krajský soud předchozí rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 27. 11. 2020, č. j. 31 Ad 6/2018 - 262, ve druhé pak zrušil rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 31 Ad 14/2019 - 172. V roce 2021 byla obě řízení před správním orgánem spojena do společného řízení a bylo o nich rozhodnuto výše uvedeným prvoinstančním rozhodnutím a následným rozhodnutím žalovaného, jež je nyní předmětem přezkumu.

[4] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujících rozhodných skutečností. Žalobkyně utrpěla při jízdě služebním vozidlem dne 8. 9. 2011 úraz. Lékařskými posudky ze dne 25. 7. 2013 a 3. 11. 2015 jí byla stanovena způsobilost ke služebnímu místu s omezením „C“. Dne 12. 10. 2016 podala žalobkyně žádost o přiznání náhrad za škodu na zdraví a dne 10. 12. 2017 žádost o jednorázové odškodnění. K první žádosti připojila posudek znalce MUDr. Jiřího Fialky ze dne 30. 9. 2016, který dospěl k závěru, že *„současný zdravotní stav (žalobkyně) je určen trvalými následky poranění, které utrpěla při výkonu služební činnosti jako předtím zcela zdravá, řádně připoutaná spolujezdkyně při dopravní nehodě služebního automobilu dne 8. 9. 2011.“*

[5] Lékařským posudkem ze dne 9. 5. 2017 byla žalobkyni stanovena zdravotní klasifikace „D“, tj. pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 29. 5. 2017 byl služební poměr žalobkyně podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru ukončen. Z doplňujícího sdělení Oblastního zdravotnického zařízení MV Hradec Králové (MUDr. Zetocha) ze dne 17. 4. 2018 vyplývá, že výše uvedená zdravotní klasifikace nebyla stanovena v souvislosti se služebním úrazem nebo nemocí z povolání.

[6] V průběhu správního řízení o odškodnění vycházeli služební funkcionáři při posouzení sporné otázky souvislosti zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby s jejím pracovním úrazem především ze znaleckého posudku Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 11. 10. 2017 (dále jen „posudek UPOL“). Z něho vyplývá, že komise odborníků neshledala na žalobkyni žádné známky organického poškození nervového systému, sluchového aparátu ani krční páteře. Podle jejího názoru současný stav žalobkyně nesouvisí přímo ani nepřímo s udávaným úrazem utrpěným při dopravní nehodě dne 8. 9. 2011. MUDr. Karel Urbánek (člen komise za obor neurologie) k tomu ve svém vyjádření uvedl, že *„podle mého soudu jde o typický případ tzv. kompenzační (dříve rentové) neurozy. Nese totiž řadu typických znaků (...). Mohu argumentovat tím, že za 50 let své klinické praxe jsem se nesetkal s trvalými následky po podobném zranění u člověka, který by neměl nárok na finanční odškodnění.“* Na základě uvedeného posudku pak žalovaný při hodnocení důkazů považoval posudek MUDr. Fialky, jež žalobkyně připojila ke své žádosti, za vyvrácený.

[7] Na základě závazného právního názoru krajského soudu obsaženého v prvním zrušujícím rozsudku pak žalovaný doplnil dokazování ohledně klíčové otázky souvislosti pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby žalobkyně s jejím pracovním úrazem. Vzhledem k tomu, že UPOL již nemá akreditaci ke zpracování znaleckých posudků a lékaři, kteří se podíleli na zpracování původního znaleckého posudku z důvodu pokročilého věku už na univerzitě nepracují, vyžádal si příslušný služební funkcionář zpracování revizního znaleckého posudku od znaleckého ústavu – Všeobecné fakultní nemocnice v Praze (dále jen „VFN“).

[8] Žalobkyně se však opakovaně nedostavila na domluvený a jí samotnou potvrzený termín vyšetření, vždy se těsně před termínem omluvila z důvodu zdravotních potíží, které

pokračování

však nespécifikovala. V důsledku toho znalec konstatoval, že bez objektivního vyšetření posuzované nelze zodpovědně učinit závěr, zda jsou všechny její zdravotní postižení ve vazbě na úraz, nebo zda se jedná o převážně psychickou nadstavbu, eventuálně funkční poruchu hybnosti, účelové jednání, případně obojí. Bude-li do budoucna potřebné jakékoliv posuzování zdravotního stavu posuzované, je potřeba zajistit, aby se na vyšetření dostavila a současně s vyšetřením chirurgem a neurologem požadovat a aktualizovat vyšetření psychiatrem.

[9] Dle názoru služebního funkcionáře rozhodujícího v prvním stupni tím žalobkyně zmařila účel vypracování znaleckého posudku a znemožnila revizní přezkoumání závěru znaleckého posudku UPOL. O žádosti žalobkyně proto rozhodl podle dosud shromážděných důkazů a žádost opětovně zamítl. Žalovaný se pak s jeho názorem ztotožnil.

[10] Krajský soud byl však toho názoru, že správní orgán nepostupoval správně, pokud se spokojil s neúplným revizním posudkem VFN a nepokračoval v dokazování. Nebyl tak splněn jeho požadavek obsažený v předchozích zrušujících rozsudcích na zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z rozhodnutí obou služebních funkcionářů je zřejmá závislost na posudku UPOL z roku 2017, který však byl již dříve soudem posouzen jako nedostatečný. Krajský soud připustil argumentaci správních orgánů o nespolečné práci žalobkyně a označil ji za částečně důvodnou, na straně druhé připomněl, že správní řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Účastník řízení je pak povinen poskytovat k naplnění tohoto cíle součinnost.

[11] Podle názoru krajského soudu správní orgán nevyužil např. možnosti výsledku znaleců, nezajistil nový revizní posudek jiným znaleckým ústavem a nepokusil se ani o jiné formy zjištění skutkového stavu, např. výsledkem lékařů, kteří vydali nové zprávy v roce 2024, či výpověďmi svědků (např. rodinných příslušníků, kolegů, přátel), kteří by se mohli vyjádřit k případnému omezení žalobkyně v běžném životě po úrazu. Zároveň pak apeloval na žalobkyni, aby přehodnotila svůj dosavadní přístup (je to ona, kdo žádá o přiznání náhrad) a poskytla správním orgánům v dalším řízení nezbytnou součinnost.

[12] Krajský soud tak uzavřel, že v dalším řízení bude nutno najisto postavit příčinnou souvislost ztráty způsobilosti k výkonu povolání žalobkyně s jejím dřívějším služebním úrazem. Bude tedy třeba prokázat, zda úraz byl převažující příčinou obtíží, kvůli kterým ztratila způsobilost pro výkon služby. Pokud žalovaný v dalším řízení dospěje k závěru, že v souvislosti s pracovním úrazem trpí žalobkyně ztížením společenského uplatnění, bude dále zkoumat rozsah tohoto ztížení v jejím běžném/pracovním životě a zabývat se spravedlivým odškodněním (v souladu se zásadou proporcionality). Pokud dospěje k názoru opačnému, uvede, z čeho má opak za prokázaný.

[13] Kasační stížnost podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle svého názoru vynaložil v řízení ke zjištění skutkového stavu veškeré úsilí, které po něm lze s ohledem na okolnosti případu legitimně vyžadovat. K posouzení klíčové otázky příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a neschopností vykonávat službu je nutné odborné vyšetření žalobkyně na specializovaném pracovišti. Dle zjištění žalovaného byly v době zahájení řízení takové vyšetření provést jen dva znalecké ústavy – UPOL a VFN. Doplnění posudku UPOL z důvodů již uvedených nebylo možno provést, revizní posudek VFN byl pak významně ovlivněn tím, že se žalobkyně opakovaně bez náležité omluvy nedostavila na domluvený a jí potvrzený termín vyšetření. V komunikaci s VFN uvedla jen obecné zdravotní důvody, aniž by je doložila jakýmkoliv lékařským potvrzením. Stěžovatel k tomu podotkl, že kolegium lékařů bylo třikrát připraveno provést příslušná vyšetření

a přizpůsobili tomu i svůj program, v důsledku neúčasti žalobkyně, kterou oznámila vždy bezprostředně před jednáním, však lékaři nemohli závěr znaleckého posudku UPOL řádně přezkoumat. Klíčové otázky tak zůstaly nezodpovězeny.

[14] V napadeném rozsudku krajský soud stěžovateli vytknul, že neprovedl výsledky lékařů, kteří vydali zprávy v roce 2024 a výpovědi svědků, kteří by se mohli vyjádřit k omezením žalobkyně v běžném životě. Stěžovatel ovšem nijak nepopírá, že žalobkyně trpí zdravotními problémy a dodané lékařské zprávy z roku 2024 co do popisu aktuálního zdravotního stavu nezpochybňuje. Primárně je však nutno vyřešit otázku příčinné souvislosti mezi aktuálním zdravotním stavem žalobkyně a jejím služebním úrazem, k čemuž sotva mohou přispět výsledky lékařů, které navštívila v roce 2024, tím méně pak výsledky jejích přátel, příbuzných, či kolegů. Zásadu materiální pravdy stěžovatel respektuje, současně má však zato, že tato zásada nemůže být bezbřehá a musí mít určité hranice, a to zejména v situaci, kdy účastník řízení, který sám svou žádostí řízení vyvolal, toto řízení maří.

[15] Podle názoru stěžovatele je to naopak žalobkyně, která neplní své procesní povinnosti, konkrétně povinnost účastníka řízení podle § 174 odst. 2 zákona o služebním poměru postupovat tak, aby řízení neztěžovalo a nezpůsobovalo jeho průtahy. Žalobkyně však v rozporu se svojí povinností zvolila taktiku nespolutrápce se znaleckým ústavem VFN i obstrukčního jednání vůči žalovanému, jak je popsáno na str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí, včetně neudělení souhlasu s nahlížením do své zdravotnické dokumentace. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni vydaný ve věci vedené pod sp. zn. 57 Ad 2/2018, kde je mimo jiné uvedeno: „*Ve smyslu § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru byl povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, a opatřit podklady pro vydání rozhodnutí služební funkcionář. Vzhledem k charakteru správního řízení jako řízení o žádosti žalobců to však byli žalobci, jež silněji tížila důkazní povinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. ledna 2015, č. j. 8 As 41/2014 - 40, bod 16).*“

[16] Pokud by měl stěžovatel v úplnosti naplnit zásadu materiální pravdy, ocitl by se s ohledem na výše uvedené okolnosti v takřka neřešitelné situaci. Stěžovatel zároveň odmítá tezi, která vyplývá z napadeného rozsudku, že by určitá důkazní nouze měla mít automaticky za následek rozhodnutí ve prospěch žalobkyně. Z tohoto hlediska má zato, že se krajský soud dostatečně nezabýval jeho argumenty mj. ve vztahu k povinnostem účastníka řízení a následkům jejich neplnění. V důsledku toho nesprávně posoudil procesní právní otázku úplnosti skutkových zjištění pro rozhodnutí ve věci. Za dané situace totiž stěžovatel nemohl dokazování objektivně více doplnit a nezbylo mu než vycházet ze znaleckých posudků tak, jak byly zpracovány. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[17] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně vyslovila souhlas se závěry napadeného rozsudku a k námitkám stěžovatele uvedeným v kasační stížnosti pak uvedla, že je povinností správního orgánu aby, má-li zato, že účastník řízení neplní své procesní povinnosti, jejich plnění zajistil, a to v souladu s příslušnými procesně-právními předpisy a po jeho náležitém poučení. Není však možné, aby na řádné zjištění skutkového stavu rezignoval a následně se snažil, jako v projednávané věci, přenášet tuto svoji odpovědnost na žalobkyni. Navrhla proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

pokračování

[19] Základní spornou otázkou je, zda služební funkcionáři při rozhodování o žádostech žalobkyně zjistili skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a v souvislosti s tím, zda provedli dokazování v rozsahu, který po nich bylo možné spravedlivě požadovat s přihlédnutím k nespolupráci žalobkyně. Krajský soud měl zato, že stěžovatel veškeré možnosti dokazování ohledně příčinné souvislosti neschopnosti žalobkyně vykonávat službu s jejím dřívějším služebním úrazem nevyčerpal a příkladmo navrhl několik důkazů, jež by mohly být v dalším řízení provedeny. Apeloval také na žalobkyni, aby správním orgánům poskytla potřebnou součinnost. Stěžovatel má však za to, že navržené důkazy by k prokázání rozhodných skutečností nevedly a že hlavní příčina toho, že se doposud nepodařilo jednoznačně prokázat či vyvrátit příčinnou souvislost mezi pracovním úrazem a nezpůsobilostí k výkonu služby, leží v porušení procesních povinností ze strany žalobkyně.

[20] Po zhodnocení rozhodných skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že námitky uplatněné stěžovatelem jsou důvodné. Krajský soud zajisté vycházel ze správné premisy, pokud konstatoval, že správní řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy a že za objasnění skutkového stavu je odpovědný správní orgán. Tato zásada je ostatně obsažena jak v § 180 odst. 1 služebního zákona, tak i v § 3 správního řádu. Tato odpovědnost však není neomezená, a to zvláště za situace, kdy jsou skutková zjištění z velké míry závislá na součinnosti účastníka řízení. To se týká i projednávaného případu.

[21] Ustanovení § 50 odst. 2, věta třetí správního řádu uvádí, že nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci **povinni** při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí **poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost**. Podle § 174 odst. 2 zákona o služebním poměru je pak účastník povinen postupovat tak, aby řízení **neztěžoval a nezpůsobil jeho průtahy**.

[22] Vzhledem k tomu, že služební zákon nestanoví jinak, platí prve uvedené ustanovení i v řízení vedeném podle tohoto zákona. Služební zákon oproti správnímu řádu ukládá účastníku ještě povinnost navíc, neboť neustává na pouhém požadavku poskytnout správnímu orgánu nezbytnou součinnost, ale explicitně mu zakazuje i obstrukční jednání a ztěžování průběhu řízení. Nejvyšší správní soud má za to, že právě tuto stránku věci krajský soud ne zcela docenil.

[23] Posouzení příčinné souvislosti neschopnosti k výkonu služby se služebním úrazem je odbornou medicínskou otázkou, k jejímuž zodpovězení je, jak správně dovodil krajský soud, zapotřebí znalecký posudek. V revizním znaleckém posudku VFN je však výslovně uvedeno, že „Bude-li do budoucna potřebné jakékoliv posuzování zdravotního stavu paní Košnarové, je potřeba zajistit, aby se k vyšetření dostavila, a současně s vyšetřením chirurgem a neurologem požadovat a aktualizovat vyšetření psychiatrem.“ Uvedené posouzení kolektivním znalcem nelze nahradit eventuálními výsledky ošetřujících lékařů, přátel či rodinných příslušníků, neboť z těchto důkazních prostředků nelze pro určení příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a nezpůsobilostí k výkonu služby ničeho vytěžit. Stejně tak neúčelné by bylo ustanovení nového znalce (pokud by to vůbec bylo fakticky možné), neboť problém není v dosavadním znalci VFN, ale v tom, že mu žalobkyně neposkytla potřebnou součinnost.

[24] Má-li Nejvyšší správní soud shrnout dosavadní přístup žalobkyně k řízení, jež sama svou žádostí zahájila, pak musí konstatovat, že se od počátku vyznačuje extrémní mírou nespolupráce se správními orgány a některé kroky lze vskutku hodnotit jako obstrukční jednání, které § 174 odst. 2 služebního zákona výslovně zapovídá. Jak již bylo popsáno na str. 13-14 napadeného rozhodnutí, žalobkyně opakovaně žádala o prodloužení lhůty k dodání podkladů pro rozhodnutí, aniž by v období let 2021-2024 slibované podklady skutečně dodala, a aniž by vysvětlila, proč tak neučinila. Jako obstrukční jednání pak Nejvyšší správní soud hodnotí

trvající nesouhlas žalobkyně s nahlížením do její zdravotnické dokumentace a odmítání udělení souhlasu se zproštěním mlčenlivosti jejích ošetřujících lékařů, i když si musela být vědoma, že bez tohoto kroku nelze klíčovou otázku pro rozhodnutí ve věci zodpovědět. K tomu se pak váže i její opakovaná absence na jednání kolektivního znalce VFN, kde svou neúčast sice formálně omluvila, avšak konkrétní důvody nikdy neuvedla, tím méně pak, aby je doložila.

[25] Za této situace Nejvyšší správní soud nesdílí názor krajského soudu, že poukaz stěžovatele na nedostatek součinnosti ze strany žalobkyně „je částečně důvodný“, nýbrž má za to, že veškeré problémy s řádným zjištěním skutkového stavu jdou zcela na její vrub. Jak bylo již uvedeno výše, platí sice, že ve správním procesu se uplatňuje zásada vyhledávací, kdy podklady pro rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán, procesní povinnosti účastníků řízení uvedené v § 50 odst. 2 a § 52 správního řádu jsou však v řízení o žádosti „silnější“, neboť mnohdy ani nelze dost dobře požadovat po správním orgánu, aby za ně obstarával podklady a prokazoval skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti. (viz též Vedral: Komentář ke správnímu řádu, vydání II, str. 523-524). To platí i v projednávaném případě, kdy bez součinnosti žalobkyně nelze vůbec skutkový stav postavit najisto a kdy tak musí správní orgán rozhodnout na základě důkazů jinak shromážděných. Tak se v projednávané věci i stalo.

[26] Poukazuje-li žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti na to, že správní orgány mohly použít zákonem stanovené prostředky k zajištění průběhu řízení, pak k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že takový postup považuje přinejmenším za sporný. Samotný služební zákon žádné prostředky k zajištění řízení ve věcech služebního poměru neobsahuje, zřejmě z toho důvodu, že plnění procesních povinností lze u příslušníka ozbrojeného sboru zajistit prostřednictvím řízení podle § 186 a násl. služebního zákona. Žalobkyně je však již bývalou příslušnicí Policie ČR a uvedená ustanovení se na ni nevztahují. Je otázkou, zda lze za této situace (podobně jako v jiných případech neupravených služebním zákonem) použít podpůrně správní řád, konkrétně jeho ustanovení § 60 nebo § 62.

[27] I kdyby takový postup byl možný, považuje ho Nejvyšší správní soud za krajně nevhodný. Na tomto místě je třeba znovu zdůraznit, že v projednávané věci se jedná o řízení na základě žádosti, kde by mělo být zájmem samotné žadatelky, aby byly v řízení shromážděny a provedeny všechny důkazy, které by podpořily jí uplatňované nároky. V daném případě však žalobkyně činila naopak vše proto, aby její žádosti vyhověno být nemohlo. Nelze přitom po stěžovateli spravedlivě požadovat, aby ji k jednání v její vlastní prospěch prostřednictvím ukládání pořádkových pokut či předvedení k jednání kolektivního znalce nutil, to by bylo proti smyslu celého řízení.

[28] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že pro přiznání požadovaných nároků je třeba prokázat pozitivní skutečnost, tedy že zdravotní nezpůsobilost k výkonu služby je v příčinné souvislosti s utrpěným služebním úrazem, nikoliv skutečnost negativní, tedy vyloučit možnost, že existuje příčinná souvislost mezi těmito dvěma událostmi. Pokud tedy v řízení dojde k důkazní nouzi, pak nelze než uzavřít, že příčinná souvislost mezi utrpěným služebním úrazem a nezpůsobilostí k výkonu služby nebyla prokázána, a nároky tudíž nelze přiznat.

[29] V průběhu řízení před služebními funkcionáři byly provedeny důkazy znaleckým posudkem MUDr. Fialky, a dále posudky kolektivních znalců UPOL a VFN. Prve uvedený posudek předložila žalobkyně, zbývající nechal vypracovat služební funkcionář rozhodující v prvním stupni. Prve uvedený posudek ve svých závěrech svědčil nárokům žalobkyně, druhý uvedený však závěry prvního razantně popřel. Krajský soud za této situace správně nařídil zpracování revizního znaleckého posudku. Ten se však, jak bylo již uvedeno výše, nemohl

pokračování

z důvodu opakovaného nedostavení se žalobkyně k vyšetření vyjádřit k podstatě věci a pokud jde o rozpory mezi oběma předchozími znaleckými posudky, výslovně uvedl, že „znalec může jednoznačně tvrdit jen to, co je jisté, a proto i my se zde nepouštíme do úvah, co si myslíme o dosavadních závěrech vyšetření a posudků u paní Košnarové. Bez objektivních vyšetření posuzované nelze zodpovědně učinit závěr, zda je vše ve vazbě na úraz, či se jedná o převážně psychickou nástavbu nebo funkční poruchu hybnosti, účelové jednání, případně obojí.“

[30] Nejvyšší správní soud shrnuje, že a) dosavadním dokazováním se vinou žalobkyně nepodařilo prokázat příčinnou souvislost mezi služebním úrazem, který utrpěla, a nezpůsobilostí k výkonu služby a za b) krajským soudem vyžadované a navrhané doplnění dokazování není sto tuto rozhodnou skutečnost prokázat. Krajský soud dle názoru kasačního soudu pochybil při posouzení procesní právní otázky rozsahu dokazování, jež byl stěžovatel povinen v řízení provést, a je tak naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[31] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán podle § 110 odst. 4 s. ř. s. právním názorem tohoto soudu tak, že žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele je zákonné. V novém rozhodnutí pak krajský soud vypořádá i náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. července 2026

L. S.

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda senátu